

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

RIJEŠAVANJE DOKTRINARNIH RAZLIČITOSTI

– DJELA 15:1-35 – 23 SVIBNJA –

Ključni tekst: – „Vjerujemo da ćemo milošću Gospodina Isusa Krista biti spašeni, kao i oni.” – red. 11

U Antiohiji je vrijeme mira i blagostanja, rasta znanja i broja u ranoj Crkvi bilo praćeno razdobljem razmirica i razlika. Pavao i Barnaba vratili su se sa svog misionarskog putovanja i prijavili se zajednici koja je sponzorirala njihove troškove puta. Zajedno su se oni, Crkva i njihovi misionari, radovali u međusobnom služenju poganima. Stvar je doista posvuda bila dosta uspješna. Tada su iz Jeruzalema, sjedišta Crkve, došla neka braća, rođeni Hebreji, koji su, uvidjevši da kršćani iz pogana ignoriraju obrezanje, podigli veliku buku u vezi s tim, tvrdeći da obrezanje ne bi spasilo bez Krista, niti bi bilo Kristovo spasenje operativno bez obrezivanja. Umovi mnogih bili su uznemireni i neko se vrijeme činilo vjerojatnim raskol u Crkvi. Ali bolji savjeti su prevladali i njihova ljubljena braća, Pavao i Barnaba, poslani su u Jeruzalem kao odbor da se posavjetuju s tamošnjim apostolima i starješinama. Naša lekcija govori o ovoj konferenciji i njezinim rezultatima.

Uzgred primjećujemo mudrost koju su pokazali ovi rani kršćani – imali su „duh zdrave pameti”. Oni su doista imali veliko povjerenje u Pavla i Barnabu i shvatili su da su pod njihovom službom već primili velike blagoslove od Gospodina, što je činjenica koja je prilično proturječila ideji da oni ne mogu biti smatrani ispravnim predmetima za Božju naklonost bez obrezivanja. Stoga su postupili mudro smatrajući da je volja Gospodnja po tom pitanju jasna i da će njegova volja biti naznačena preko apostola, za koje je naš Gospodin rekao: „Što god svežete na zemlji, bit će svezano na nebu; i što god odriješite na zemlji, bit će odriješeno na nebu.” Od ovih se apostola, dakle, moglo očekivati da znaju i da mogu savjetovati hoće li obrezanje biti vezana obveza za pogane kao i za Židove, ili će oni biti oslobođeni te obveze koja je bila stavljena na Izraelce – na cijelu Abrahamovu obitelj.

JERUZALEMSKA KONFERENCIJA

Ljubazno poštovanje apostola, jednih prema drugima na Konferenciji, prilično je vidljivo u ovom izvještaju. Također je vidljivo da su svoje zaključke o temi temeljili na onome što su našli zapisano u Svetom Pismu (Starom zavjetu) i svojim vodstvima božanske providnosti. Postupno im je tijekom nekoliko godina Istina postajala sve jasnija; kako je posebna Božja naklonost prema Židovima ustupila mjesto općoj naklonosti prema ljudima svake nacije, tako da svi ljudi posvuda vjeruju u Gospodina, prihvaćaju njegova obećanja i posvećuju svoje živote u skladu s njima, mogu odsad imati jednake privilegije i prednosti kao i oni hebrejskog porijekla. Znali su za Božji zavjetni odnos s tom nacijom i trebalo im je vremena da se

uvjere da je Božanski program napravio još jedan korak naprijed. Slično na kraju ovog doba ima mnogo onih koji shvaćaju da je samo „malo stado” pozvano i da je odgovorilo, žrtvovano, pod sadašnjim Uzvišenim pozivom. Njima je teško shvatiti pomisao da je promjena razdoblja pred vratima i da Bog namjerava dovršiti djelo ovog doba za „izabrane” i inauguirati novo djelo za novo doba, za neizabrane, za dobrobit „svih obitelji na zemlji”.

Zaključci Konferencije dati su nam u nekoliko riječi, naime, što se tiče Boga, on je svojim Svetim Duhom priznao vjernike poganskog porijekla na isti način na koji je priznao vjernike hebrejskog porijekla, „i ne pravi nikakve razlike između nas i njih, čisteći njihova srca vjerom.” (Djela apostolska 15:9.) Što bi se još moglo tražiti? I ti su pogani primili svu tu Božju naklonost, a da nisu bili pod ropstvom Saveza zakona. Zašto, mudro su pitali, da im stavimo jaram, kad Bog nije postavio takav zahtjev? Shvatili su da je Savez zakona doista bio jaram. Više od toga, da je to bio tako težak jaram da ga ni oni ni njihovi očevi nisu mogli podnijeti. Krist ih je oslobodio jarma Saveza zakona. Zašto bi ga stavljali na braću kojima ga Gospodin nikada nije dao?

Idući dalje od toga, čak su prepoznali da je u nekim aspektima poganin, slobodan od Zakona, koji nikada nije došao pod taj jaram, imao superiorni položaj od njih dvojice; otuda izjava: „Mi (Hebreji) vjerujemo da ćemo milošću Gospodina Isusa Krista biti spašeni, baš kao i oni (pogani).”

ZAKLJUČAK STVARI

Imamo u Rec. 22-29 odluku apostola o tom pitanju. Ne samo da su to napisali, već su ga poslali dvojici svoje braće od povjerenja, Judi-Barnabi i Sili, s Pavlom i Barnabom, kako bi mogli imati stvar u pisanom i usmenom svjedočenju. Izjava je bila da uznemirujuća učenja nisu odobrili apostoli u Jeruzalemu. Zatim su ukratko saželi, ne kao Zakon, već kao „potrebne stvari”, sljedeće:

- (1) Uzdržavati se od žrtvovanja idolima;
- (2) I od krvi;
- (3) I od stvari zadavljenih;
- (4) I od bludništva.

Nije se nagovijestilo da bi ih apstinencija od ovih stvari učinila kršćanima, jer ništa osim vjere u Krista i posvećenja njemu i nastojanja da idu njegovim stopama ne bi ih moglo činiti kršćanima. S ovim preporučenim suzdržavanjima izjavili su: „Bit će vam dobro”; naći ćete ove preporuke korisnim za vas kao sljedbenike Gospodnje. Zapravo, apostol Pavao je najznačajnije istaknuo da je „Ljubav ispunjenje Zakona”,

jer bi ljubav prema Bogu kontrolirala život u odnosu na svetost, a ljubav prema bližnjemu u pogledu zemaljske pravde. Ovdje preporučene stvari bile su neophodne za očuvanje zajedništva „Tijela” sastavljenog od Židova i pogana njihovog različitog obrazovanja i osjećaja. Bez raspravljanja o tome može li ili ne naštetiti mesu koje se prodaje na tržnicama, zbog poganskih ceremonija u vezi s njihovim ubijanjem, savjet je bio da se od njih suzdrže, jer bi Židovi sigurno smatrali jedenje takvog mesa sudjelovanjem u poganskom idolopoklonstvu – iako sa šireg stajališta činjenice idol, budući da nije ništa drugo nego drvo, metal ili kamen, nije mogao niti koristiti niti naštetiti hrani. Ipak, bilo je preporučljivo da se kršćani iz pogana suzdrže od korištenja svoje slobode u tom smjeru, iz poštovanja prema slabijoj braći, Židovima i poganima, koji nisu mogli tako duboko filozofirati i čija bi savjest mogla biti povrijeđena.

Slična se misao veže i za zabranu uporabe krvi. Židovima je to bilo zabranjeno, a pod njegovim je savezom postalo simbolom života – sudjelovati u njemu značilo bi odgovornost za oduzeti život. Štoviše, u predodžbenim ceremonijama Zakona zabranjena krv korištena je kao simbol koji predstavlja žrtvu za grijeh; jer je krvlju izvršeno pomirenje za grijeh. Kako bi se naglasile ove predodžbene lekcije, Židovima je bilo zabranjeno koristiti krv. A mogu biti i drugi, sanitarni, razlozi vezani uz tu stvar, koji nam još nisu poznati. Ove zabrane nikada nisu došle do pogana, jer oni nikada nisu bili pod Savezom zakona; ali su židovske ideje o ovoj temi bile tako duboko ukorijenjene da je za mir Crkve bilo nužno da pogani također uzmu u obzir ovo pitanje. Zadavljene stvari značile su životinje uhvaćene u zamke, čija krv nije prolivena ili iscijeđena iskrvarenjem do smrti, kao što je židovski zakon zahtijevao od svog mesa koje se smije jesti. Ovo ograničenje je bilo neophodno za sklad između dviju grana duhovnog Izraela – onog koji je došao iz judaizma i onog koji je došao iz pogana.

Da se ne žele svađati i uzrokovati podjele u Crkvi, braća iz pogana sigurno bi bila voljna ograničiti ili žrtvovati svoju slobodu u pogledu ovih stvari. Četvrto određeno ograničenje bilo je „blud”, što na grčkom znači „bludništvo”. Teško je razumjeti zašto bi jedna moralna zapovijed bila tako odvojena od drugih i stavljena na popis s ceremonijalnim zahtjevima. Radije smo skloni pitati, zašto nisu uključili psovku,

pijanstvo, idolopoklonstvo, preljub, lažno svjedočenje, ubojstvo itd.? Trebamo li razumjeti da su pogani slobodni počinuti sve zločine u kalendaru koji nisu predviđeni ovom Konferencijom, i samo savjetovani glede mesa ponuđenog idolima, ili onog koje je umrlo davljenjem – i upotrebe krvi i bluda? Sigurno ne. Umjesto toga, svi zahtjevi Zakona uključeni su u jedan zakon novog stvorenja – Ljubi Gospodina i bližnjega svoga.

Ljubav bi pokrivala idolopoklonstvo, psovku, ubojstvo, krađu, lažno svjedočenje, preljub, ali zakon ljubavi ne bi tako temeljito pokrивao stavke koje je Savjet nabrojao. To je bilo potrebno, ispravno, i mi trebamo priznati autoritet apostola da „vežu stvari na zemlji”, i da su bili tako vođeni u svojim javnim izjavama da nisu vezali ništa nepotrebno, ništa protivno Božjoj volji. Stoga je naše mišljenje da bi se svi duhovni Izraelci trebali pridržavati ovih stavki koje su tako pridodane Zakonu ljubavi kao da predstavljaju Božansku volju. Zapravo, gotovo svo klanje za naše tržnice je u skladu sa židovskim propisima, iako mnogi Židovi to odbijaju priznati i jedu samo ono meso koje su pregledali i odobrili njihovi rabini.

Mudar postupak koji je slijedio donio je dobre rezultate. Vladala je sloga, jedinstvo duha, zajedništvo među članovima. Tajna toga bila je u činjenici da je Gospodin bio priznat kao onaj koji nadzire poslove Crkve, te da vodi njezin put i usmjerava njezin put određenim kanalima, apostolima. Slično danas, gdje poštenje srca prevladava među Gospodinovim narodom, raskoli, podjele, trebali bi biti nepoznati. Treba tražiti Gospodinovo vodstvo i pouku – njegovu Riječ preko apostola. Štoviše, Gospodin je bio zadovoljan otkako su apostoli zaspali koristiti vjernu braću u Crkvi kao prste za označavanje pravog puta, u skladu s njegovom Riječi preko apostola i proroka. Ono što je potrebno je čisto srce i poštena savjest i ponizan duh.

„Bili bismo jedno u mržnji prema svemu
što je pogrešno,
Jedno u našoj ljubavi prema svim stvarima
dražesnim i poštenim;
Jedno s radošću koja se razlijeva u pjesmu,
Jedno s tugom koja drhti u molitvi,
Jedno u snazi koja Tvoju djecu čini slobodnima
slijediti istinu, i tako slijediti Tebe.”

SPOMEN PROSLAVA

U nedjelju navečer, 4. travnja, oko 450 ljudi slavilo je Spomen večeru našeg dragog Otkupitelja u Brooklyn Tabernacleu. Bilo nam je jako drago što je nazočan tako značajan broj pričesnika. Naravno, to nije sve iz Brooklyna. Zapravo, redovni vjernici uglavnom dolaze iz okoline. Prigoda je bila vrlo svečana i dojmlija.

Naš poslijepodnevni govor o Pashi, tipskoj i antitipskoj, vodio je naše misli u pravom smjeru za vrednovanje svečanog spomen dana, a naši komentari u večernjim satima uglavnom su se odnosili na značenje kruha i čaše. Pokazali smo da jedenje kruha predstavlja prisvajanje ljudskih prava našeg

Gospodina, kojima smo bili opravdani i kojima se održava naša opravdanost pravednosti u Božjim očima, bez obzira na nesavršenosti koje nam pripadaju kroz nasljeđe. Pokazali smo da krv predstavlja prije svega zemaljska životna prava našeg Gospodina koja su nam prisvojena, opravdavajući nas za život.

Zatim smo zauzeli drugi i širi pogled na stvar i vidjeli u svjetlu apostolovih riječi da se svi vjernici, cijelo Kraljevsko svećenstvo, svi članovi jednog Tijela Kristova, pridružuju svome Gospodinu u postajanju Jednim Hljebom i pridružuju mu se također u lomljenju tog kruha, kako bi on mogao biti Kruh Obnove za svijet čovječanstva. Vidjeli smo i u svjetlu apostolovih riječi da, postajući udovi Tijela Kristova, postajemo dionici s našim Gospodinom u njegovoj čaši patnje, u njegovoj žrtvi zemaljskog života. Nadalje smo vidjeli kako u Božanskoj namjeri ovaj zemaljski život, koji zauvijek predajemo, ide pod Novim savezom Izraelu, Judi i svim obiteljima na zemlji, dok nam je dat duhovni život i prava.

„Čaša blagoslova koju blagoslivljamo, nije li zajedništvo (dijeljenje zajedništva) krvi Kristove? Kruh koji lomimo, nije li zajedništvo (u njegovim patnjama) tijela Kristova? Jer mi budući mnogi su jedan kruh i jedno Tijelo; jer svi smo dionici (sudionici) tog jednog Kruha.” – 1 Kor. 10:16,17.

Dok smo tako bacili novi pogled na značaj „dubokih stvari Božjih”, naša su srca bila uzburkana do dubine spoznajom. Kako se divno čini da smo pozvani na tako blisko druženje s našim Gospodinom i Otkupiteljem, kako u patnjama ovog sadašnjeg vremena tako i u slavi koja će uslijediti! Prisjetili smo se činjenice da Gospodin ne može razumno zahtijevati manje od nas; da je to samo razumna služba, privilegija i čast. Ponovno smo shvatili koliki bi bio naš gubitak ako ne učvrstimo svoj poziv i izbor nevjernošću zavjetima danim kad smo bili prihvaćeni kao njegovi „udovi.” Naglasili smo da čak i oni koji bi sačinjavali „veliku gomilu” moraju postići taj položaj kroz veliku nevolju, i da nitko ne može biti prihvatljiv Gospodinu za vječni život osim onih čista srca, ispunjenih njegovim duhom; i da je, kako kaže Apostol, kod nas riječ o životu ili smrti vječnoj. Ponovno smo nastojali izgraditi jedni druge u presvetoj vjeri i ljubavi, odanosti i revnosti, da se pobjeda može izvojevati – vječni život. Poticali smo da je u nekim pogledima doista lakše zadobiti taj vječni život na najvišoj razini, Božanskoj prirodi i Kraljevskom svećenstvu, nego na nižoj razini duhovnog bića, koju simboliziraju Leviti.

Gotovo svi prisutni su se pričestili spomen – simbolima te smo bogoslužje zaključili molitvom, nakon koje je uslijedio hvalospjev, nakon čega smo tiho, bez uobičajenih pozdrava, izašli van, nastojeći, koliko je to moguće, sa sobom nositi dragocjene misli prigode.

Izvješća koja su do sada primljena govore da je proslava bila vrlo općenita i da u većini slučajeva broj sudionika pokazuje porast u odnosu na prošlu godinu. U nekoliko slučajeva povećanje je malo ili nikakvo, jer dok su se prijatelji iz nekoliko okruga ranije sastajali zajedno, sada su dovoljno narasli da se sastaju odvojeno. Izvještaj iz Pittsburga je izvrstan – otprilike kao što smo i očekivali; kapela Biblijske kuće bila je više nego popunjena, tako da su bile potrebne i dovezene dodatne stolice. Bez obzira na to, prikazivanje nije tako veliko kao u nekim prijašnjim prilikama, jer su se obično ove službe održavale u Carnegie Hallu ili nekoj drugoj većoj dvorani, a prisustvovali su prijatelji iz obližnjih mjesta – bez obzira na naše česte podsjetnike da je poželjno da se prijatelji svakog mjesta sastanu sami, na obiteljski način, u skladu s izvornim uputama tipa.

Sve u svemu, čini se da se opći interesi žetve produbljuju i šire. Ipak, moramo očekivati kontinuirana i sve veća testiranja vjere i ljubavi, čak do kraja vremena žetve; jer ni na koji drugi način ne čini se mogućim da Crkva bude ispitana. Tako sveti Pavao, dok nas opominje da pazimo na one koji uzrokuju podjele (Rim 16:17), i opet potiče da među vama nema podjela (1 Kor 1:10), izjavljuje: „Čujem da postoje podjele (raskoli) među vama, i ja u to djelomično vjerujem; Jer treba biti i krivovjerja među vama da se oni prokušani očituju među vama.” (1 Kor 11:18,19.) Ponovno, sveti Ivan kaže: „Otišli su od nas. Oni nisu bili od nas, jer da su bili od nas, bez sumnje bi nastavili s nama; izašli su da im se pokaže da nisu svi mi.” – 1. Ivanova 2:19,20.

Sušтина ovog učenja je da iako je istina da je Tijelo Kristovo jedno i da bi trebalo biti međusobno povezano vezama ljubavi i tetivama Istine, unatoč tome, ako, nakon što smo učinili sve što je u našoj moći da zadržimo suvjernika s našom ljubavlju i s istinom koju on napušta, trebamo uzeti stvar sa smirenošću, imajući na umu da Gospodin poznaje srca i da nakon što smo učinili sve što je u našoj moći, ostalo je na Gospodinu da se pobrine i da će se pobrinuti za discipliniranje i vraćanje u zajedništvo s Tijelom svega što je doista njegovo. „Gospodin poznaje svoje.” Mi ne. Dobro je da to zapamtimo i da iskazujemo puno povjerenje i vjeru u Gospodina i njegovu mudrost, ljubav i moć u postupanju sa svakim neposlušnim članom. Naše je da budemo ljubazni i nježni prema svima, dok podsjećamo sebe i druge na vlastitu Gospodinovu izjavu: „Osveta je moja, ja ću je vratiti, govori Gospodin.”

U nastavku donosimo izvještaje o broju sudionika u spomen -slavlju u istaknutijim skupštinama koji su dosad prijavili nazočnost od dvadeset i više:

Meaford, Ont.; Hoopston, Ill.; Clayton, Ga.; Colmra, Alabama, 20. Everett, Washington, 21. Moore,

Pensilvanija; New Brunswick, NJ; Mansfield, O.; Pt. Limon, Kostarika; Reading, Pa.; Halifax, NS, 22. Dakle. Sharon, Pa., 23. Rochester, NY; New Liskeard, Ont., 24. Elgin, Ill.; Jacksonville, Florida, 25. New Albany, Ind.; Rockford, Ill., 26. Port Clinton, O.; Auburn, Ind.; Iola, Kan.; Hartford, Connecticut; Galveston, Teksas, 27. Tampa, Florida, 28. Muncie, Ind.; Springfield, Massachusetts, 29. Tiffin, O.; Allentown, Pa., 30. Suffolk, Va.; Harrisburg, Pa.; Milwaukee, Wisconsin, 31. Birmingham, Alabama; Pasadena, Cal., 32. Dallas, Teksas; Knoxville, Tenn., 33. Cohoes, NY; Worcester, Massachusetts, 34. Omaha, Neb., 35. Lynn, Massachusetts; Lancaster, Pensilvanija; Denison i Sherman, Teksas, 36. Detroit, Mich.; Schenectady, NY, 39. Vancouver, BC, 40. Louisville, Ky., 41.

Kanton, O., 43; Struthers, O., Atlanta, Ga., 42; Denver, Col., Richmond, Va., 45; Sveti Josip, Mo.; Altoona, Pensilvanija; Binghamton, NY, 48; Baltimore, Md., Cincinnati, O., 49; Toledo, O., 50; San Antonio, Teksas, 52; Hamilton, Ont., 55; Houston, Teksas, 56; Dayton, O., Kansas City, Misuri, 58; Portland, Oregon, 61; Scranton, Pensilvanija, 73; Kingston, Jamajka, 79; Kolumbo, O., 84; St. Louis, Mo., 86; Indianapolis, Ind., 96; St. Paul, Minn., 99; Oakland, Cal., 100; Providnost, RI, 101; Barmen, Njemačka, 110; Cleveland, O., 134; Washington, DC, 149; Boston, Massachusetts, 200; Philadelphia, Pa., 201; Chicago, Ill., 275; Glasgow, Škotska, 316; Allegheny, Pa., 320; London, Engleska, 388; Brooklyn, NY, 450.

NAŠE OSOBNE OBVEZE

NEKI od dragih prijatelja su „preopterećeni” na jedan, a neki na drugi način. Neki se okružuju tolikim brigama ovoga života i zarobljeni su prijevernošću bogatstva, bilo već stečenog ili traženog, da nemaju vremena za odgovarajuću duhovnu hranu i vježbe. Stoga su oni duhovno slabi i bolesni i trebaju ići Velikom Liječniku i poslušati savjete njegove riječi. Drugi su preopterećeni pokušavajući se baviti tuđim poslovima i osjećaju odgovornosti koje im Gospodin nikada nije stavio. Ovo je također pokazatelj duhovne slabosti, jer ovi dragi prijatelji sigurno zanemaruju vlastitu prehranu i vježbe, inače ne bi imali toliko slobodnog vremena za traženje mana drugima. Trebaju čitati, označavati i u sebi probaviti različite duhovne izjave u smislu da bi Gospodinov narod trebao naučiti ne biti zaokupljen tuđim poslovima. Sveti Pavao kaže: „Jer čujemo da među vama ima nekih koji neuredno hodaju, ne rade ništa, nego su nametljivi.” (2. Solunjanima 3:11.) I opet kaže: „I uz to uče biti besposleni, lutajući od kuće do kuće; i ne samo besposleni, nego i brbljivi, i zauzeti, govoreći ono što ne bi smjeli.” (I. Tim. 5:13.) Apostol Petar opominje: „Ali neka nitko od vas ne trpi kao ubojica, ili kradljivac, ili kao zlotvor, ili kao nametljivac u tuđim stvarima.” – I Pet. 4:15.

Ništa u gore navedenom, dragi prijatelji, nije napisano u bilo kakvom neljubaznom duhu, već s namjerom da se pomogne nekima koji su stvarno dobri i plemeniti u srcu, ali manjkavi u svojoj vjeri u Gospodina kao Upravitelja Njegovog vlastitog posla; stoga, ponekad su podložni zlim nagađanjima, ako ne i zlobnom govoru, u pogledu braće koju bi radije trebali ostaviti Gospodinu na brigu, moleći se za njih i, u mjeri u kojoj imaju stvarnog znanja i odgovarajuće prilike, čineći ono što se preporuča njihovoj prosudbi i povjerenju kao njihovoj ispravnoj dužnosti na način opravdanja i sugestije; ali stvar sigurno ne bi trebala ići dalje od ovoga. Ne bi se trebali postavljati kao

regulatori tuđih poslova, a pogotovo ne kao regulatori Gospodnjih poslova. Zsigurno se može vjerovati da će Gospodin sam upravljati svojom stvari. I sigurno imamo povjerenja u Njegovu mudrost i sposobnost, kao i u Njegovu pravdu i Njegovu ljubav. Imajmo više vjere u Gospodina i tražimo radije Njegovo vodstvo nego kako možemo učvrstiti arku, osim ako nas je doista posebno postavio u Tijelo Kristovo da na nas stavi odgovornosti. „Bog je razmjestio udove, svakoga od njih u tijelu, kako mu je drago.” – I Kor. 12:18.

Gornje prijedloge nudimo u najtoplijoj kršćanskoj ljubavi nekima od dragih prijatelja koji su nas prekoralili što smo dopustili novinama da tiskaju naš lik i, kako bi oni rekli, što smo koristili svjetovna sredstva u propagiranju evanđeoske poruke. Pišu nam da se boje da široko objavljivanje naših nedjeljnih govora u novinama, u vezi s našim preseljenjem u Brooklyn, itd., na neki način znači snižavanje božanskih standarda i ugađanje svijetu i svećenstvu, itd., itd.

Naš odgovor je da se ne bi trebali zabrinjavati po ovom pitanju, već da to prepuste u Gospodinove ruke. U prošlosti je uspio voditi svoj rad i nas, a sigurni smo da će i dalje biti uspješan. Čistilo od kvasca ili tonik vjere čini se da su pravi recept za ovaj duhovni nemir.

Zapravo, dragi prijatelji, uvjereni smo da nema snižavanja Božanskih standarda u našim javnim izjavama – usmenim i tiskanim. Jednako smo uvjereni da smo vrlo nepopularni kod klera svih denominacija i da su neki od njih naši ljuti neprijatelji, od kojih svi čine sve što je u njihovoj moći da nas osobno povrijede i ometaju naše služenje Istini. Niti na trenutak ne pomišljamo da su naše izjave popularne među svjetovnim urednicima i izdavačima. Oni su uglavnom nereligiozni i objavljuju svoje govore samo da zainteresiraju svoje čitatelje. Čak i ne mislimo da su naši diskursi popularni u javnosti. Međutim, postoji dio duboko religioznih ljudi i drugih koji poštuju vjeru, za koje je Biblija do sada bila mračna, tajanstvena, zapečaćena knjiga. Neki od njih postaju

zainteresirani za Božanski plan – neki pomalo, neki duboko zainteresirani.

Naše je mišljenje da Gospodin u sadašnje vrijeme otvara put za vrlo opću cirkulaciju znanja o Božanskom planu i da je pod vodstvom Božanske providnosti to što se propovijedi sada tiskaju u više od stotinu novina svaki tjedan i dopiru do milijuna čitatelja. Dok održavamo najviši standard Istine u našim izjavama, smatramo da je Gospodnja volja da Istinu predstavimo na što privlačniji način kako znamo, ako, na bilo koji način, možemo pridobiti neke, kao što Apostol sugerira. Korištenje slika u javnim tiskovinama u posljednje je vrijeme uvelike poraslo, a izdavači inzistiraju na tome da svaki dio svojih novina moraju učiniti atraktivnim. To je njihov posao, a ne naš. Naše je da se pobrinemo da se Istina prezentira što mudrije i šire. Ako bismo htjeli surađivati s novinama u predstavljanju Evanđelja javnosti, moramo im dopustiti slobodu u pogledu ilustracija, naslova, itd., unutar razumnih granica.

Mislili smo da bi se propovijedi mogle objaviti pod natpisom People's Pulpit of Brooklyn Tabernacle bez imena autora, i nekoliko ih je stoga poslano. Međutim, izdavači to ne odobravaju i inzistiraju na tome da je naša osobnost neophodna značajka kako bi diskursi bili privlačni njihovim čitateljima.

Neki od dragih prijatelja zaboravljaju da bi, da nije bilo naše upotrebe progresivnih sredstava u iznošenju poruke Žetve, mogli ostati u tami u pogledu dobre vijesti, osim ako Bog nije učinio čudo skrećući im pozornost na to u nekom trenutku na neki drugi način. Pouka za svakoga od nas je sljedeća: „Čini svojom snagom što ti ruka nađe za učiniti,” i daj i svom bratu istu slobodu. Radujte se i veselite se ako se Božja milost, na bilo koji častan način, učini šire poznatom. Ništa nije mnogo štetnije za kršćanina od kiselosti ili vrenja njegova uma. A gdje napadne srce postaje fatalan. To je početak korijenja gorčine. Odbacimo sve takve stvari i sjetimo se Učiteljevih riječi učenicima: „Tko ne sabire sa mnom, rasipa.”

Budite uvjereni, draga braćo i sestre, da naše preseljenje u Brooklyn i zauzimanje većih prostorija prilagođenih proširenju djela ne znači promjenu razmišljanja s naše strane. Vjerujemo da će Gospodin pronaći svakog radnika u Brooklynskom tabernakulu i Betelu tako ozbiljnog, skromnog, poniznog i samopožrtvovnog kao i uvijek – i, ako je moguće, još više. Ne sudi samo prema vanjskom izgledu i ne misli zlo. Ako se Gospodinov blagoslov nastavi s radom nekoliko godina kao sada, poruka Žetve će, ne sumnjamo, doprijeti do ljudi iz malih gradova i zemlje preko novina kao što to nikada nismo mogli učiniti s traktatima i knjigama.

Ne očekujemo velike stvari, već, privremeno, značajan stupanj prosperiteta. Neće nas iznenaditi ako

u roku od dvije ili tri godine Božanska providnost dopusti veliku promjenu, što bi drugima osim nama izgledalo kao povlačenje Božje naklonosti iz ovog djela; ali za nas će to značiti da je posao Žetve pri kraju. Udružimo se u radu žetve dok se zove dan, jer dolazi noć u kojoj nitko ne može raditi.

Osobno biti istaknut pred javnu pozornost nam je neukusno; radije bismo nastavili s radom tiho, neprimijećeni i nepoznati, držeći križ i skrivajući se iza njega. Štoviše, shvaćamo da što smo više istaknuti, to su naši neprijatelji više potaknuti da nas kleveću i da lažno govore svako zlo protiv nas: zbog toga bismo također, ako je moguće, skrivali osobnost, ako su to dopuštali interesi posla. Čini se, međutim, očiglednim da je Gospodinovo vrijeme došlo da poruku Žetve iznese pred javnost; i to je uvjerenje koje nas navodi da se veselo, spremno podvrgavamo aranžmanima koje Providnost, čini se, otvara, i na koje nas sila okolnosti, čini se, tjera.

Bit će zapamćeno da se na kraju službe našeg Gospodina činilo da je došlo do preokreta u korist te poruke Žetve, što se tiče javnog mnijenja; ovo je dovelo vjerske vladare i učitelje naroda do oštrijeg protivljenja, koje je završilo raspećem našeg Gospodina. Neka se ne dogodi da sa završetkom ovog Doba, Sadašnja Istina dobije određeni stupanj javnog priznanja koji će poslužiti da na nju i njene sluge navuče bijes i vatru nekih koji zauzimaju istaknuta mjesta i imaju velik utjecaj u vjerskim stvarima! Ne znamo, ali ne trebamo se čuditi ako takav rezultat bude.

Koristimo ovu priliku da izrazimo svoju zahvalnost za interes i revnost koju su pokazali naši čitatelji u potpori novinama koje objavljuju tjedne propovijedi i upućuju riječi ohrabrenja urednicima. Dopustite nam da predložimo, međutim, da tamo gdje se želi više od jednog primjerka propovijedi, pretplate treba raspršiti među različitim novinama koje objavljuju propovijedi, i da se potiču proporcionalno na njihovu cirkulaciju. Drugi prijedlog je da sve pretplate pošaljete Uredu „Stražarske Kule,” jer će to biti mnogo korisnije za svrhu.

Još jedna stavka: U interesu djela sklopili smo ugovor sa Novinskim sindikatom, dajući mu opću kontrolu nad propovijedima, – da kažemo koje novine ih smiju imati, a koje ne, uvjete, itd. Ovaj Sindikat će voditi propovijedi za profit, ali po niskoj cijeni. Budite uvjereni da brat Russell ne zarađuje od prodaje Evanđelja. S obzirom na ovo savjetujemo da se naši prijatelji ubuduće suzdrže od bilo kakvog nastojanja da se propovijedi objave u bilo kojim novinama – zadovoljavajući se ohrabrenjem novina koje ih objavljuju. Adrese svih listova koji objavljuju ove propovijedi bit će nam poslani. Ako nam se vaše pretplate pošalju bez navođenja časopisa koji želite, pobrinut ćemo se da dobijete onaj koji je najbliži vašem domu, bilo dnevno ili tjedno, kako želite. U

većini slučajeva možemo vam ih dostaviti jeftinije nego što biste se sami mogli pretplatiti na njih, jer

„Stražarska Kula” ima klupski aranžman s mnogima od njih.

DIVLJA RUŽA

Pokraj vrata moje kolibe raste,
Najljepši, najfiniji cvijet koji puše –
Slatka ruža.

U rosnom jutru ili blizu sutona,
Najrjeđi miris iz nje teče, –
Ove čudne, divlje ruže.

Ali kad kišne kapi na nju udare,
Ah, tada joj mirisi postanu slađi,
Oko mojih nogu!

Često s ljubavlju nježno
Njeno meko zeleno lišće nježno pritišćem
U slatko milovanje.

Još čudesniji miomiris teče,
Što moji prsti čvršće stisnu,
I smrve ružu!

* * *

Dragi Bože, o, nek mi život bude takav, –
Njegov miris kad bura puše,
Slađi teče!

I ako to bude Tvoja blagoslovljena volja
S teškom tugom ispuniti moju dušu,
Pritisni još jače.

I dok njegov umirući miris teče,
ja ću tiho šapnuti, „On voli i poznaje
svoju smrvljenu divlju ružu.”

GWS 20 siječnja '09

„ON TE JE OŽIVIO”

– JAKOVLJEVA 2:14-26 – 30 SVIBNJA –

Ključni tekst: – „Vjera bez djela je mrtva.” – r. 20

MNOGI su pretpostavljali doktrinarni sukob između svetog Pavla i svetog Jakova, pri čemu prvi drži vjeru važnom značajkom kršćanstva, drugi inzistira da djela imaju prednost. Više-manje ovaj sukob mišljenja je prisutan kroz stoljeća i s nama je i danas. Držimo da takvog sukoba između apostola nije bilo i da predmet, kako se danas ispravno shvaća, ne ostavlja mjesta za raspravu. Sveti Pavao inzistira na tome da je Savez zakona bio Savez djela i da nitko ne može biti opravdan prema njemu, jer nitko nije mogao činiti savršena djela, i da su, prema tome, svi Židovi bili pod osudom. Ističe da je izvorni Abrahamski savez bio bolji i superiorniji od Saveza zakona, jer njegove odredbe nisu zahtijevale savršena djela, nemoguća palom čovjeku, nego su ga umjesto toga iskušavale na drugoj liniji – liniji njegove vjere. Sveti Pavao nije mislio i nije rekao da su djela bezvrijedna u Božjim očima; ali, shvaćajući da Židovi, pouzdajući se u svoj posebni Savez zakona, već stavljaju veći naglasak na djela nego na vjeru, privukao im je pozornost na činjenicu da kod duhovnih Izraelaca iz Izakove klase, nasljednika izvornog Sarinog saveza, vjera mora biti smatrati standardom. Pod njom, tko god bi postigao ispravnu vrstu vjere, bio bi prihvatljiv Bogu. Taj Savez ne proglašava vjeru bez djela, ali ukazuje na ispravan razvoj vjere kao neophodan – nešto izvan početnog uvjerenja da „Bog jest i da on nagrađuje one koji ga marljivo traže” – Heb. 11:6.

Vjera je stvar koraka i razvoja; i samo razvijena vjera mogla bi nam eventualno donijeti blagoslov

Abrahamskog saveza. To bi podrazumijevalo djela, u mjeri u kojoj bi bila moguća, kao u potvrdi vjere. Ipak, nitko od nas ne može se opravdati djelima, jer su naša najbolja djela nesavršena. Naš sud, naš test, u svojoj posljednjoj analizi je: „Neka ti bude po vjeri tvojoj.” (Mat 9:29.) Sv. Jakov je vjerojatno primijetio sklonost kod nekih da idu u suprotnu krajnost po pitanju vjere i da potpuno zanemaruju djela. On ne tvrdi da bi itko mogao činiti djela koja bi ga opravdala pred Bogom, već samo inzistira na tome da ako se ispravna vrsta vjere razvije u srcu, ona će sigurno donijeti ploda i očitovati se prema okolnostima. Nedvojbeno je ovo zdravo stajalište i potpuno u skladu s riječima našeg Gospodina, „Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati.” – Mat. 7:16.

Dolazeći u voćnjak pun plodova, vrlo brzo možemo raspoznati razne vrste drveća po plodovima. Tako i s kršćaninom. Ako ispovijeda vjeru u Krista, spremni smo ga priznati kao brata, ali „Ako tko nema Kristova Duha, nije njegov;” dakle, tražimo dokaze Gospodnjeg Duha, stava, karaktera, u svima onima koji tvrde da su njegovi „udovi,” „braća.” (Rim. 8:9.) Ako mi vidimo malo Gospodinova Duha (stava) skloni smo kao sljedeće ispitivati koliko dugo brat poznaje Gospodina i ispovijeda mu posvećenje. Tako ponekad nalazimo „djecu u Kristu,” koja, za vrijeme dok su imala spoznaju trebali su biti razvijeniji i imati veću mjeru svoga Duha. Trebalibismo biti na oprezu da takve, u bilo kojem smislu riječi, ne smatramo prikladnim učiteljima ili uzorima.

Naprotiv, u nekima vrlo brzo možemo razaznati Kristov Duh – njihovu blagost, krotkost, strpljivost, bratsku dobrotu, ljubav. I ako se, kao ponekad, te osobine brzo razvijaju kod nekih koji su tek nedavno došli do spoznaje Istine, možemo se još više radovati s plodonosćem. Koliko god bio mlad u godinama, plodonosnost, razvoj srca, upućivali bi na to da bi mogao biti jedan od „Starije” braće – iako, budući da je novak, Crkva možda još ne smatra da je vrijeme da ga formalno unaprijedi u službeni položaj „starješine.”

ZAČEĆE, PA OŽIVLJAVANJE

Drugim riječima, učenja svetog Pavla i svetog Jakova mogu se u potpunosti uskladiti ako se ne prisjetimo riječi prvog: „On je oživio vas koji bijaste mrtvi u prijestupima i grijesima.” (Efež. 2:1.) Nakon što je grešnik, mrtav u prijestupima i pod osudom, Božjom milošću čuo za Krista i vjerom prihvatio svoj udio u otkupiteljskom djelu, on je „opravdan vjerom,” prije nego što je imao vremena donijeti djela ili plodove bilo koje vrste. Zatim, ako se, slijedeći Gospodinovo vodstvo i upute, prikaže živom žrtvom Gospodinu kako bi uzeo svoj križ i slijedio Isusove stope, prihvaćanje njegove žrtve od strane Oca značilo je njegovo začecje za novu prirodu – na duhovnoj razini kao „Novo stvorenje.” Ako se duh začeca ne izgubi, ako ne umre, djelo transformacije će napredovati. Povremeno će oživljavanje ili aktivnost proizaći iz prebivanja Svetog Duha u smrtnom tijelu. Ako se ovaj proces nastavi, u konačnici će „Novo stvorenje” biti usavršeno i spremno za rođenje na duhovnoj razini – uskrsnućem. Tako je naš Gospodin u svom uskrsnuću bio Prvorodenac mnoge braće, a mi, njegova braća, bit ćemo „rođeni od mrtvih” u svoje vrijeme, ako smo vjerni. Ali ako iskra života nestane, postajemo brodolomnici i nećemo doživjeti rođenje uskrsnuća.

S ovog stajališta spremni smo razabrati da je početak Božjeg vodstva s nama duž linija vjere, i da je naša vjera ono čemu su Božja obećanja privlačna, i da ovim „prekomjerno velikim i dragocjenim obećanjima,” dodirujući našu vjeru, osnažujući našu vjeru, Bog djeluje u nama, prvo da želimo, a kasnije da činimo, njegovu volju. Želja da se čini ispravno od primarne je važnosti i u potpunosti je temelj vjere. Djelovanje, koje proizlazi iz ove vjere, Božje je djelovanje kroz nju i odgovara „ubrzanju” prirodnog rođenja. Razdoblje ubrzanja može doći prije ili kasnije, ali snaga, vedrina nerođenog djeteta obično se procjenjuje prema stupnju manifestiranog ubrzanja. A tako je i s kršćaninom. Kada se njegova vjera dovoljno razvije, stupanj njegove aktivnosti u poslušnosti Bogu u službi Istine i pravednosti i braće pokazat će snagu ili slabost njegova duhovnog razvoja.

Samoispitivanje u tom smislu vrlo je ispravno. Ako smo čuli, vidjeli, okusili Božju milost i uživali u njoj, i

ako se nije očitovala nikakva želja da služimo našem milostivom Ocu ili da pomažemo drugima u istim blagoslovima koje mi uživamo, to implicira da je naša duhovna vitalnost vrlo slaba i u opasnosti da propadne. Ali ako, naprotiv, nađemo da gorimo od žara ljubavi prema Gospodinu, i s cijenjenjem njegovog velikog Plana spasenja, i obuzeti smo željom da drugima govorimo dobru vijest za njihov blagoslov, jačanje, izgradnju i sudjelovanje u Božanskoj vjeri, to nas treba ohrabriti. Trebamo primijetiti, također, da je Isus posebno volio i favorizirao revnije, snažnije i energičnije apostole, Petra, Jakova, Ivana i, možemo biti sigurni, također Pavla.

BUDI ZAGRIJAN I ISPUNJEN

Sveti Jakov naglašava svoju točku i nastoji probuditi neke koji imaju određenu mjeru vjere, ali koji nisu otišli do stupnja oživljavanja. On pita kakva bi nam bila korist ako kažemo da imamo vjeru ako nemamo odgovarajuća djela – da bismo potvrdili vjeru, koliko god djela bila nesavršena. On pita (RV): „Može li ga ta vjera spasiti?” Mi odgovaramo, Ne. Kao što sveti Pavao izjavljuje, Važna je vjera koja djeluje po ljubavi. Ali vjera je ono što se računa, a ne djela; jer vjera može biti savršena, potpuna; ali savršenstvo djela nam je nemoguće, jer imamo ovo blago Nove Prirode u zemljanoj posudi.

Ilustrirajući ovu točku, on sugerira da reći siromašnom bratu naše vjere da će mu Bog pomoći i poslati ga bez pomoći, kada je u našoj moći da mu pomognemo, ne bi bila takva vjera koju bi Bog odobrio. To bi prije značilo da smo sami sebe prevarili. Ništa nam ne bi koristilo. Dakle, vjera koja nema djela, bilo koje vrste ili stupnja, ne može se nazvati živom vjerom, jer, do sada, nije dala nikakav dokaz života – nije pokazala nikakav život.

Sveti Jakov jasno potvrđuje svoju misao, govoreći: „Čovjek može reći: Ti imaš vjeru, a ja imam djela; pokaži mi svoju vjeru bez svojih djela, a ja ću ti pokazati svoju vjeru svojim djelima.” Opet ukazuje na posebno obilježje židovske vjere u jednog Boga u suprotnosti s vjerovanjem pogana u mnoge bogove. On kaže židovskoj braći: „Vi se hvalite znanjem o jednom živom i pravom Bogu, ali sigurno to nije opseg vaše vjere u ovom smjeru; jer đavli vjeruju i dršću. O, ljudi čovječe, vjera bez djela je neplodna. Nikada vam ne može donijeti život, rođenje.” Vjera koja neće razviti poslušnost, u skladu sa sposobnošću, stoga je beskorisna tijekom ovog Evandeoskog doba, baš kao i što nesavršena djela nisu uspjela opravdati život pod Savezom zakona.

ILUSTRACIJE VJERE I DJELA

Obratite pažnju na slučaj Abrahama, „oca vjernih.” Zapisano je da je vjerovao Bogu i da mu se vjera

uračunala u pravednost. Ali koliko je vjere potrebno i u kojoj je mjeri uključena u djela? Sveti Jakov ističe da je Bog stavio ključnu kušnju na Abrahamovu vjeru, koja bi se pokazala neučinkovitom da se nije razvila do ubrzanog stupnja djela poslušnosti. Prošle su godine nakon što je obećanje dano, a Izak, sjeme obećanja, izrastao je u mlado doba, kada je Bog zapovjedio da ga treba žrtvovati na žrtveniku – na taj način predočujući kako Krist, pravo Abrahamovo potomstvo (Gal. 3:29), svi moraju proći kušnju vjere do točke poslušnosti, čak do smrti – žrtvene smrti.

Zatim, u strahu da je dao primjer tako uzvišene vjere i poslušnosti koji bi nas obeshrabrio, sveti Jakov izdvaja i drži pred nama još jednu ilustraciju vjere i djela – onu Rahabe bludnice. Imala je vjeru u Boga, ali ne bi joj koristila da se nije razvila do stupnja aktivnosti i uslužne službe, riskirajući privremeno vlastite interese radi pomoći uhodama. Očigledno, ona nikada ne bi imala takva djela bez vjere – a vjera je ta koja je posebno mila Gospodinu. Ali vjera ne bi bila mila Gospodinu da nije vodila prema odgovarajućim djelima. Tako vidimo kako djela imaju veze s našim opravdanjem, u sprezi s našom vjerom, koja je temelj naših djela.

TIJELO BEZ DUHA

Sveti Jakov sažima ovu misao govoreći: „Kao što je tijelo bez duha života mrtvo, tako je i vjera bez djela mrtva.” Neki bi mogli pomisliti da je pisac ovih riječi pogriješio usporedivši tijelo s vjerom i životni duh s djelima, pretpostavivši da ilustraciju treba obrnuti, naime, usporediti tijelo s djelima i duh života s vjerom. Ali sveti Jakov je ispravno izrazio stvar. Tijelo se mora imati prije nego što bilo kakav duh života može ući u njega. Dakle, vjera mora postojati prije nego što se može pokrenuti u aktivnost. Ali oživljavanje je apsolutno neophodno prije nego što bismo mogli imati rođenje duha u Prvom uskrsnuću.

Bez obzira na sve što smo o ovoj temi napisali, posebno u Studijama Svetog Pisma, sv. VI., neki od dragih prijatelja povremeno nam pišu u nedoumici, u želji da saznaju koji bi put trebali slijediti u pogledu braće (a ponekad i istaknute braće) čija djela ne odgovaraju njihovim ispovijedanjima vjere. Na primjer, u nedavno primljenom pismu istaknuta je činjenica da jedan istaknuti u Istini u čijoj su se rezidenciji obično održavali sastanci ima slabost prema opojnim alkoholnim pićima. Bojali su se da ako se sastanci izbace iz njegova doma, on im neće

prisustvovati drugdje. Željeli su znati Gospodnju volju u pogledu njihovog smjera djelovanja.

Bilo nam je drago primijetiti njihovu ljubav prema bratu i također njihovo traženje Istine, kako njegova slabost ne bi dovela Kristovu stvar do mjere obeščašćenja. Savjetovali smo da se prema onome koji je pogriješio i dalje postupa kao prema bratu, jer njegova slabost može biti nasljeđena i mnogo protiv njegove vlastite volje; ali također smo savjetovali da se tako slab ni u kojem smislu riječi ne predstavlja svijetu kao istaknuti predstavnik Istine; da bi takvo postupanje obeščaštilo Istinu i također bilo štetno za brata, koji bi mogao osjetiti da su njegovu slabost braća priznala kao opravdanu, i time ga ohrabрили da bi mogao propustiti iznijeti potrebnu energiju – propustiti dopustiti svojoj vjeri djelovati u njemu, vladati njime, kontrolirati njegovo smrtno tijelo, kao što zahtijeva Sveto Pismo.

S punim suosjećanjem i bratskom ljubavlju, naše je uvjerenje da bratu ne pomaže ovaj pravac djelovanja; da bi za njega bilo bolje da ga dragi prijatelji s ljubavlju ukore i uklone sastanak iz njegova doma. Ako ima imalo od duha Gospodnjeg, duha blagosti i ljubavi prema braći, takav bi postupak bio vrlo koristan ukor, postavljajući pred njega, i pred sve, visoke standarde kršćanskog ponašanja. Tvrdi li se da bi ga to moglo navesti da se suprotstavi Istini? Odgovaramo da nas Sveto Pismo unaprijed upozorava da je naše Evandjelje „miris života na život i smrti na smrt”. (2. Korinćanima 2:16.) Naša sva odgovornost je u vršenju Gospodinove volje na najljubazniji, najnježniji, najbrižniji mogući način, ali s tom snagom i odlučnošću koja će utisnuti lekciju onima koji su podložni našem utjecaju i utjecaju Gospodnjem kroz nas.

Upravo smo primili pismo od drage sestre koja je godinama povezana i duboko zainteresirana za Istinu. Piše nam da se tek sada budi za shvaćanje divnih privilegija koje su joj pripale u vezi s djelom Žetve, i „objavljivanja hvale onoga koji nas je pozvao iz tame u svoje čudesno svjetlo.” Ova draga sestra tek sada postaje temeljito oživljena, energizirana Istinom. Mogu se očekivati dobre osobine koje će iz toga proizaći, ne samo u dovođenju drugih u spoznaju Istine, već i u dovođenju vlastitog srca u puni sklad s Gospodinom i u veću sličnost karaktera s njim, u očitovanju plodova i milosti Duha Svetoga. Ovo ubrzanje došlo je u kombinaciji s naporima sestre da ispuni sve različite značajke Zavjeta. Nadamo se da ćemo čuti od drugih slično blagoslovljenih i potaknutih na dobra djela za Gospodina, braću i Istinu.

„NE DUH BOJAŽLJIVOSTI”

„Jer Bog nam nije dao duha bojažljivosti, nego duha hrabrosti, ljubavi i zdrave pameti.” – 2 Tim. 1:7

POSTOJI jedna vrsta neustrašivosti koja je rođena iz samopoštovanja, nedostatka poniznosti. Ovo nije ono što je naređeno Gospodnjem narodu. Oni moraju biti i

nježna srca i ponizni. Duh hrabrosti koji posjeduju sveci uglavnom se temelji na njihovoj vjeri u Gospodina. Shvaćajući božansku ljubav i brigu

providnosti, oni mogu primijeniti na sebe milosnu sigurnost da vas „sam Otac ljubi” i da „sve će djelovati na dobro onima koji ljube Boga, pozvanima po njegovoj nakani.” Upravo ta spoznaja božanske svemudrosti i svemoći daje snagu srca o kojoj se govori u našem tekstu. Lako će se vidjeti, dakle, da se ta hrabrost temelji na vjeri, iako, naravno, vjera mora imati temelj znanja. Pravilan odnos našeg rasta prvenstveno je znanje: vjera, hrabrost, aktivnost, a sve to nastavlja rasti i u svojoj zrelosti čini nas mudrim, vjernim, hrabrim pobjednicima u duhovnim stvarima na koje smo pozvani.

Ponekad shvaćamo svoje nedostatke, a ne možemo locirati uzrok. Netko kaže, želim biti pobjednik, izvojevati pobjedu nad duhom svijeta, nad sklonostima vlastitog palog tijela i nad lukavstvima Protivnika, ali nekako ne mogu; ne uspijevam. Takav bi trebao naučiti tražiti izvor neuspjeha, element manjkavosti, i trebao bi se učvrstiti u odnosu na isti. Neka prvo upita: Je li moj neuspjeh u pobjeđivanju rezultat nedostatka hrabrosti? Bojim li se, i stoga sam nesposoban, boriti se u dobroj borbi vjere i, uz pomoć Gospodnju, izvojevati pobjedu? Ako ima hrabrosti, mogao bi otkriti da nije dovoljno vjerovao Gospodinu, već se previše oslanjao na svoju snagu. Takvi bi se trebali sjetiti apostolovih riječi: „Kad sam slab, onda sam jak”; obrnuto, „kad sam jak u samopouzdanju, tada sam slab”, jer Gospodin želi da se ne oslanjam na sebe, nego na njega, njegovu snagu, njegovu milost. Ako se nađe da hrabrosti manjka, razlog je očito nedostatak vjere, a ako je tako, postoji razlog za to: ili nedostatak znanja na kojem bi se gradila vjera, ili nedostatak vježbanja i razvoja vjere. Znanje treba tražiti s prave strane, u skladu s Gospodinom i njegovom Riječi, a vjeru treba vježbati, stalno prepoznavajući Gospodinov interes za nas kao njegovu djecu, kao što svjedoči njegova Riječ i uočavanjem vodstva božanske providnosti u našim svakodnevnim poslovima.

LJUBAV ISTJERUJE STRAH

Postoji ispravan strah ili strahopoštovanje i nesklonost da se uvrijedi naš nebeski Otac i naš Otkupitelj, što ne želimo nikada izgubiti. Savršena ljubav neće odagnati ovaj strah, već ga pojačati. Strah koji ljubav istjeruje je bojažljivost, ropski strah ili strah od Gospodina ili Sotone, ili palih anđela, ili ljudi i onoga što bi nam mogli učiniti. Savršena ljubav se ne može postići bez znanja, vjere, hrabrosti i pobjeđivanja. To je rezultat primjene čitave ove božanske pripreme koja nas dovodi bliže Bogu i čini nas istinski zahvalnima i cijenjenjem njegovih milostivih nakana i svemoćne moći za njihovo ostvarenje.

Duh hrabrosti treba posebno njegovati od strane Gospodnjeg naroda. A ovaj uzgoj znači rast u svim

milostima. Na primjer, ako nas nevolja zadesi ili nam prijete, trebamo odmah pomisliti na činjenicu da nas naš Gospodin uvjerava da beznačajni vrabac ne može pasti na zemlju bez Očevog znanja i da smo puno vredniji od mnogih vrabaca. Ova misao smjesta krijepi srce, olabavljuje nas, ubrzava puls nastojanja, pod uvjetom da možemo shvatiti da je Bog za nas, da nikakav zemaljski oblak ne staje između naših duša i ljubavi koju nam je objavio. Ako oblak zamagljuje Očevu ljubav, moramo se što ozbiljnije, što upornije ukloniti iza njega tako što ćemo svoja srca ispraviti s Gospodinom, idući k njemu u molitvi, ispovijedajući svoje prijestupe i tražeći milost da nam pomogne i da nas vrati u svoju naklonost.

„Budi hrabar i on će ojačati tvoje srce”, jedan je od blagoslova koji nam je zajamčen u njegovoj Riječi. U božanskom redu hrabrost je neophodna za snagu i pobjedu. Netko je rekao: „Jedan s Bogom je većina.” S hrabrošću da shvate ovu misao i zadrže je, gotovo nadljudske stvari izgledaju mogućima Gospodinovom narodu, dok bez te hrabrosti prirodno mogu biti slabi i lako pobijeđeni.

HRABROST U ZLU DANU

Nikada prije, možda, hrabrost nije bila toliko potrebna kao što će biti potrebna u zlu danu koji je upravo pred nama; ali proročki opisi vremena velike nevolje pred nama vrlo su slikoviti kada govore o vatri i oblacima i stupovima dima, govoreći o ovom vremenu, „Pokazat ću čudesa na nebu i na zemlji, krv i oganj i stupove od dima,” itd. Ali posvećena Božja djeca ne trebaju biti bojažljiva u pogledu ovih stvari ako imaju odgovarajuću hrabrost, razvijenu odgovarajućom vježbom i izgrađenu na ispravnoj vjeri, utemeljenoj na poznavanju božanske objave. Njegov će stav srca biti: „Neću se bojati zla, jer ti si sa mnom; tvoj štap i tvoja palica, oni me tješe.” Bilo da se, dakle, na njegovu putu susreću oluje financijske, političke, vjerske ili demonske, dijete Božje može počivati sigurno i biti hrabro. Gospodin je i sposoban i voljan brinuti se za njegove interese i izvesti ga kao pobjednika. Ako se palim anđelima dopusti da se ponovno materijaliziraju i utjelovljuju ili mrtve ili žive, ova se klasa ne treba bojati. Njihova savršena ljubav prema Gospodinu, utemeljena na poznavanju i uvažavanju njegove Istine, dovest će ih do hrabre pobjede nad svim lukavstvima Protivnika i njegovih hordi.

IZABRANE SE NE MOŽE ZAVESTI

Sveto Pismo obiluje svjedočanstvima o tome da će teške kušnje bliske budućnosti biti na liniji obmane. Oni govore o lažljivim anđelima i zavarljivosti nepravednosti i „lažljivim čudesima” i govore nam da će Gospodin poslati ili dopustiti snažnu zabludu da oni mogu povjerovati u laž. Ako stičemo ispravnu

konceptiju stvari, ove prijevare će utjecati na cijeli svijet, uključujući njegove mudrace, i zapravo praktički na sve osim na „same izabrane”; i „sami izabrani” će biti sačuvani, ne svojom vlastitom mudrošću ili superiornošću, već Božjom snagom, „Jer ustat će lažni Kristi i lažni proroci, i pokazat će velike znakove i čudesa; tako da, ako bi bilo moguće da prevare i same izabrane.” – Mat. 24:24.

Naš Gospodin u prisposobi o pšenici i kukolju govori o žetvi i kako će u sadašnje vrijeme okupiti „svoje izabranike s četiri vjetra, s jednog kraja neba na drugi.” (Mat 24:24.) Ovakvim okupljanjem oni će biti zaštićeni u vrijeme sukoba i nevolja kada će drugi biti prevareni. Ali oni se ne okupljaju fizički na jedno mjesto, već duhovno; njihovi umovi, njihova srca, njihovo razmišljanje trebaju biti okupljeni zajedno, usredotočeni. Naš tekst nam govori da je naš Gospodin ovo veliko Središte u koje se svi njegovi Izabrani moraju okupiti ako žele imati odmor ili mir, ako žele pobijediti svijet, tijelo i osobite zamke Protivnika, koje će sada biti postavljene za stopala svih i više – manje će zarobiti sve osim klase Izabranih.

„SKUPITE MI SVECE MOJE”

Figurativno su okupljeni svi ovi „sami izabrani,” a mjesto je ovako opisano: „Reći ću Gospodinu, on je moje utočište; u njega se uzdam”; i opet: „Onaj koji prebiva u skrovitosti Svevišnjega, ostat će pod sjenom Svemogućeg.” (Psalam 91:1.) Ah! nije ni čudo što također čitamo: „Nikakva im se šteta neće približiti.” Kako može nauditi bilo kome tko je tako blizu Gospodinu? Tisuću će pasti uz tebe; deset tisuća s tvoje desne strane; ali ti se neće približiti; jer si Gospodina učinio svojim utočištem; učinio si Svevišnjega svojim prebivalištem.” – Psalam 91:7.

Ta blizina Bogu, u koju će biti okupljeni njegovi „izabrani”, bit će izvor njihove zaštite. A opasnosti za druge bit će proporcionalne njihovoj udaljenosti od ove velike utvrde snage, ove tvrđave, ovog utočišta ili tornja.

„Onda neka naše pjesme bujaju,
I svaka suza bude suha;
Putujemo Emanuelovim tlom,
Za ljepše izgleda blizu.”

„SVA MOĆ MI JE DANA”

Ovo su bile riječi našeg Gospodina nakon njegova uskrsnuća. Tada su bile istinite. One su bile istinite kroz ovo doba i još su potpunije istinite danas, jer mi sada živimo u vremenu za koje je zapisano, „On će uzeti na sebe svoju veliku moć i kraljevanje.” Njegova je vladavina u nekom smislu te riječi već započela. Već je okupio snage koje će dovršiti rušenje svega što se protivi njegovom Kraljevstvu i njegovim pravednim zakonima. I možemo biti sigurni da članovi njegova

Tijela koji su još u tijelu s ove strane zastora nisu manje predmet njegove providnosne skrbi nego što je to svijet i njegovi poslovi. Možemo biti sigurni da se ništa ne događa, bilo u nominalnoj Crkvi bilo među kraljevstvima svijeta; među socijalističkim ili političkim strankama ili u financijskom svijetu suprotno onome što će najbolje služiti namjerama našeg Gospodina u vezi s događajima neposredno pred nama i ostvarenju istih u potpunom skladu s proročanstvima.

O, kad bismo ovu misao mogli ispravno usaditi u svoj um! Da, kao što Sveto Pismo kaže: „Riješite to u svojim srcima” – da je naš Gospodin na čelu i nadzire sve stvari na zemlji u sadašnje vrijeme u mnogo praktičnijem smislu nego ikad u prošlosti. I nismo li vidjeli njegovu milost prema Crkvi u trideset i četiri godine razdoblja žetve koje su već prošle? I možemo li sumnjati u njegov stalni nadzor nad poslovima svoje zaručnice do velikog dovršetka? „Onaj koji je započeo dobro djelo u nama, sposoban ga je dovršiti,” a onaj koji je do sada vodio djelo Žetve još uvijek ga može usmjeravati, naređivati, blagoslivljati i koristiti na vlastitu hvalu i na blagoslov njegovog naroda.

„Tko te je prvi vodio, vodit će te i dalje;
Budi miran i utoni u njegovu volju.”

Ne budimo sramežljivi niti u pogledu poslova žetve općenito, niti u pogledu našeg osobnog odnosa prema njoj i prema Gospodinu. Naučimo sve više i više paziti na vodstvo njegove providnosti i koristiti se znanjem koje nam je dao iz svoje Riječi. Nemojmo se iznenaditi u vezi s vatrenim kušnjama koje nas mogu iskušati i olujnim valovima za koje se s vremena na vrijeme može činiti da će nas preplaviti, „Jer veći je onaj koji je na našoj strani od svih koji su protiv nas” – koliko god brojni, koliko god snažni, i da li demoni ili ljudi. Sjetimo se da smo pozvani biti pobjednici i da je pobjeda koja pobjeđuje svijet naša vjera.

„Oduprite se đavlu i pobjeći će od vas,” svjedočanstvo je Gospodinovo. Ovo implicira napad od strane protivnika. To podrazumijeva da mu se treba oduprijeti i da mu se može oduprijeti i da će na kraju pobjeći od nas, ne zbog oholosti ili moći s naše strane, već, kako je rekao naš Učitelj, „On nema ništa u meni”; pa ako smatra da je beskorisno nastaviti svoje napade, vjerojatno će također pobjeći od nas u druga područja službe. Podsjećamo sve naše čitatelje da tko god dođe pod utjecaj spiritizma, kršćanske znanosti, hipnotizma ili bilo kojeg drugog oblika okultizma, time dovodi sebe u opasnost, ne samo trenutno, već i za budućnost, jer zli duhovi koji djeluju kroz ove različite kanale nastoje, neki na jedan, a neki na drugi način, zavarati, zbuniti, obmanuti razum i pokoriti umove onih s kim imaju posla. Stoga, bilo koji od Gospodinovog naroda koji su u bilo koje vrijeme bili povezani s bilo kojim od njih posebno se upozorava na sklonost upadu ovih

duhova. Podsjećamo sve da je poseban kanal kroz koji su postigli poseban uspjeh ljudska znatiželja. Potičemo sav Gospodinov narod da obuzda svoju znatiželju i oslone se na Gospodnju Riječ i nemaju nikakvog posla s bilo kojim od ovih okultnih sustava.

Jedna draga sestra nedavno nam je rekla da se prije nego što je došla u Istinu bavila kršćanskom znanošću i spiritizmom i da je bila zarobljena u medijumstvu. Bila je medij za pisanje i mogla je jasno osjetiti kako joj nešto hvata ruku i vodi olovku dok je pisala o temama o kojima nije imala osobnog znanja. Nakon što je došla u Istinu i shvatila izvor te moći, odlučno ju je odbijala na sve načine, moleći se Gospodinu za pomoć. Dobila je snagu oduprijeti se tom utjecaju, ali opet su je iznervirali duhovi koji su je uhvatili za ruku i na razne načine pokušavali probuditi njezinu znatiželju kak bi im pružila ruku kako bi saznala njihovu poruku za nju. Napomenula je da sada ima strah i stravu od zlih duhova i snažnu želju da bude slobodna. Oslobođena je njihovog utjecaja kada je u društvu drugih ljudi. Savjetovali smo je da se ne boji da ne želi ostati sama u sobi. Čineći to, ona bi nje govala strah i podložnost i dovela bi sebe u stanje uma koje je mnogo podložnije

njihovim upadima. Savjetovali smo joj, a sada savjetujemo i svima pogođenima na sličan način, da odlučno usprotive svoje volje, da odbiju svaku komunikaciju, da ne postavljaju pitanja, ne primaju odgovore ni na koji način, već u ime Gospodnje da zapovjedi zlom duhu da ode, u međuvremenu idući Gospodinu u molitvi „za izbavljenje i milost za pomoć u svakoj nevolji.”

U zaključku, dakle, dragi prijatelji, budite hrabri, jake vjere, junačke odlučnosti i gledajte da vaša vjera nije u vama samima, ni u vašim zavjetima, ni u vašim najboljim nastojanjima, nego u Gospodinu. Pouzdajte se u Gospodina i praksu svoje vjere da kontrolira vaše misli, riječi i djela i da vas približi našem Ocu i Otkupitelju. Živimo u vremenu kada svjetovna mudrost preuzima ovu potrebu za hrabrošću i savjetuje ljudima da se ona treba temeljiti na samopouzdanju, samouvjerenosti, samopoštovanju. Ovo je svjetska krivotvorina, Protivnikova krivotvorina istinske hrabrosti koju Riječ Božja usađuje i kroz koju se možemo ne samo radovati u svim sadašnjim životnim iskustvima, nego u konačnici „izaći kao pobjednici; da, više od pobjednika kroz njega koji nas je ljubio.”

JEZIK JE MOĆ ZA DOBRO ILI ZLO

– JAKOVOVA 3:1-12 – 6 LIPNJA –

Ključni tekst: – „Tko čuva svoja usta i svoj jezik, čuva svoju dušu od nevolja.” – Izr. 21:23

NAŠA lekcija je općenito priznata kao jedna od najdubljih disertacija poznatih u svijetu o moći govora. Sveti Jakov je očito bio vrlo praktičan čovjek. Njegove opaske glede vrijednosti riječi kao potvrde vjere, navedene u našoj posljednjoj lekciji, to pokazuju. Današnja lekcija zauzima praktičnu misao i primjenjuje je na jezik općenito, a posebno na moć govora kod onih koji su priznati kao starješine ili učitelji u Crkvi. Stoga naša lekcija počinje opomenom: „Ne budite mnogi učitelji, braćo moja, znajući da ćemo mi (koji smo učitelji) primiti težu osudu,” jer u mnogim stvarima svi posrćemo. Misli se da tko god pokušava biti učitelj, „rabin,” zauzima položaj koji ga izlaže većoj kritici nego što to pada na obične članove Crkve. A ako pogriješi, bit će podvrgnut mnogo strožoj kritici i prijekoru nego da je istu pogrešku napravio po vlastitoj osobnoj prosudbi. Više od toga, s Gospodinovog stajališta, on preuzima veliku odgovornost da postane poslanik Evandjelja i glasnik Gospodina. Ako bi mu vjernost i briga donijele veliki blagoslov i nagradu, nevjernost ili nemar donijele bi odgovarajuću tešku osudu.

Ove riječi apostola, u vezi s Gospodinovim prijedlogom da, ako smo pozvani na gozbu, ne sjednemo na visoko, nego na nisko mjesto, i da ne tražimo naziv „rabin,” nego da budemo ponizni, kao „mala djeca” – ovi prijedlozi tako visokog autoriteta u Crkvi, u kombinaciji s opomenom svetog Pavla,

„Ponizite se pod moćnu ruku Božju da vas uzvisi u svoje vrijeme,” trebali bi nas ispravno navesti da se bojimo odgovornosti položaja učitelja u Crkvi. Ako naizgled u Gospodinovoj Providnosti zauzimamo takav položaj, treba ga držati vrlo ponizno i s velikim strahom i neprestanim bdijenjem i molitvom da ne uđemo u napast i zarobimo sebe i druge u zabludu.

„PONOS JE PRIJE PADA”

Naravno, postoji razlog za ovu opasnost. Leži u ambiciji, koja ponekad ide u smjeru ponosa, a ponekad ljubavi prema hvali. Prvi od njih, ponos, uvijek je za osudu, nikad se ne može ispričati, jer zasigurno niti jedan pripadnik naše rase nema razuman, opravdan razlog za ponos, iako bi u usporedbi s ostatkom rase mogao biti prisiljen na zaključak da je manje pao od mnogih. Druga opasnost za ambiciju, naime, ljubav prema odobravanju drugih, dovoljno je primjerena ako je ispravno usmjerena – prema Bogu – ali opasna u onoj mjeri u kojoj traži ljudsko odobravanje, jer oni oko nas, također nesavršeni, često mogu odobravati i pljeskati stvarima koje naš Gospodin ne bi odobravao i osuđivao. Stoga bi jedina dopuštena ambicija bila želja da se ugodi Bogu i da se dobije njegovo odobravanje i konačno njegovo „Bravo.”

Naravno, to bi uzgred značilo želju i očekivanje da se dobije odobrenje od one Gospodinove braće koja imaju Duha Gospodnjeg – „Kristov um.” To bi moglo

ispravno uključivati i uvažavanje ljubavi i poštovanja svih ljudi. Ali to ne smije postati dio naše ambicije, niti smijemo očekivati da će čovječanstvo općenito biti toliko potaknuto pravednošću i Istinom i duhom istih da će odobravati i pljeskati stvarima koje su Gospodinu najviše ugodne. Naprotiv, moramo zapamtiti da ako tko ljubi svijet i njegovo odobravanje i pljesak, Očeva ljubav nije u njemu. Ako dobije odobravanje svijeta općenito, trebao bi se sjetiti Gospodinovih riječi: „Jao vama kad svi ljudi budu govorili dobro o vama.” To bi mu trebao biti znak da u važnom smislu i stupnju nije u skladu s Gospodinom i njegovom porukom – inače bi ga svijet mrzio, kao što je mrzio Krista, i vikao: „Raspni ga.”

„JEDAN JE VAŠ UČITELJ, NAIME KRIST”

Sveti Jakov nas ne upozorava na služenje, niti nas nastoji spriječiti u svim dobrim djelima jedne za druge, kao udove Tijela Kristova. Njegov je oprez protiv naših pokušaja da budemo (školski) gospodari ili učitelji. Postoji samo jedan Učitelj ili Gospodar za cijelu Kristovu Crkvu za sve ovo doba. On je „Glava Crkve, koja je njegovo Tijelo” – Ravnatelj, Nadzornik, Skrbnik, Učitelj „članova.”

Istina, Apostol nagovještava da je Gospodin „razne udove u Tijelu postavio kako je njemu drago.” On nagovještava da su svojstva oka, uha i jezika svojstva glave u usporedbi s rukom, nogom itd., koji su svojstva tijela. Naš odsutni Gospodin ili Glava obećao je da će biti uz svaki mali skup svoga naroda. „Evo, ja sam s vama u sve dane, sve do svršetka svijeta,” i stoga je s njima zadovoljan da na neki način i kroz neki kanal vrši predsjedanje takvim sastankom i da bude Učitelj. Ali on nam neće nametnuti svoje poglavarstvo. On čeka da služi, poučava, vodi tolike koji su ispravnog stava srca, koji žele upoznati njegovu volju i izvršiti je. Nakon što je uputio svoj narod u pogledu njegove volje, on očekuje od njih da slijede njegove upute, ako žele imati blagoslov koji mu je drago dati. Ako, dakle, kada se okupe u njegovu ime, slijede upute njegove Riječi, slušaju njegov glas u Svetom Pismu i paze na vodstvo njegovog Duha, i odobravaju ga jedni u drugima gdje se nađu, njegov će blagoslov biti razmjernan.

Stoga je odgovornost na svakoj maloj skupini da za svog vođu odobri nikoga osim posvećenih. Nijedan jarac ne smije biti izabran kao vođa ovci, niti bilo koja ovca čije vanjsko ponašanje ne daje dokaz njegove iskrenosti srca i želje da ide stopama Učitelja. Oholost i sebična ambicija da se bude gospodarom nad stadom ne bi se smjeli tolerirati, jer bi bili štetni, ne samo za Ekklesiju vjernika, već i za one koji ih žele voditi. Unatoč tome, tamo gdje postoji potreba da budete suzdržani od zauzimanja najviših mjesta na duhovnoj gozbi, suzdržanost treba provoditi na ljubazan način pun ljubavi, uz podsjećanje da neki imaju veće ispite i

iskušenja u tom smislu nego drugi, i, kako kaže Apostol: „Sjećaj se samoga sebe da i sam ne budeš napastovan.”

Sveti Jakov izjavljuje: „U mnogim stvarima svi grijeshimo.” On ne misli da svi padamo u grijeh ili tešku pogrešku, ali on misli da, sve dok smo u tijelu i dok se Duh Gospodnji i njegova poruka prenose kroz naše nesavršene moći, nitko nije nepogrešiv. Dakle, oni koji ne teže vodstvu na susretima „svetaca” ne bi trebali biti hiperkritični prema braći koja očito očituju poniznost srca i koja im nastoje služiti, lomeći im kruh života. Treba ih cijeniti i voljeti zbog njihovog rada, čak i ako se svaka njihova izjava ne može bezuvjetno prihvatiti. Ovi se osjećaji vežu ne samo za usmenog učitelja, već i za tiskanu stranicu, kojom se drugi može predstavljati na sastanku.

„ISTI JE SAVRŠEN”

Ne smijemo razumjeti apostola tako da znači da je bilo koji čovjek zapravo savršen, niti da znači da bi sposobnost obuzdavanja jezika ukazivala na to da je savršenstvo dosegnuto u svim drugim kanalima njegova života. Njegova je misao očito da je jezik dio ljudskog tijela koji je najteže kontrolirati i da bi onaj tko bi uspio steći takvu kontrolu nad tim udom koja bi spriječila njegovo posrnuće u govoru dokazao svoju sposobnost kontroliranja svakog pravca svoje prirode. Naravno, u tom pogledu, kao i u svakom pogledu, ne postoji savršen čovjek. „Ne postoji nijedan pravedan (savršen), niti jedan.” Jedini savršeni od Adamova pada bio je onaj koji je sišao odozgor, i koji je iznad ili superiorniji od svih, jer u njemu nije bilo grijeha, nikakve nasljedne mrlje, nikakve mane.

„Može zauzdati i cijelo tijelo,” daje nam misao o obuzdavanju koje nam je potrebno u svim životnim poslovima. „Neka vaša umjerenost bude poznata svim ljudima” – vaše samo-obuzdavanje, obuzdavanje cijelog vašeg tijela. Djelo milosti koje Gospodin predlaže i opominje vrlo je temeljito i ostavlja malo vremena da se „ubije” u glupim pričama ili šalama ili igrama ili lakoumnostima ili čitanju romana. Neki od Gospodinovih dragih ljudi nisu se dovoljno razvili da bi to cijenili – nisu dostigli ubrzani stupanj aktivnosti u službi pravednosti i u borbi protiv grijeha i sebičnosti u vlastitom tijelu.

ZAUZDAVANJE KONJA ILUSTRACIJA

Sveti Jakov, da bi ilustrirao snagu uma, volje, u kontroli tijela, a posebno u kontroli jezika, ilustrira stvar zauzdanjem konja. Vatrenog konja, puno jačeg od čovjeka, moguće je „sломити” ili ukrotiti, zauzdati i natjerati da vrši volju jahača. Ali ne i jezik. Najviše je neposlušan. Nova volja preuzima odlučnost da će jezik ići samo u pravom smjeru, govoreći riječi pravde i ljubavi, ali prije nego što jezik pobjegne, pokida svoje veze. Ovdje imamo slučajnu nesreću s oštećenjem

nekih – možda mnogih. Slično je i s brodovima; kormilo je postavljeno tako da okreće brod pred najjačim olujama – ne samo mali brodovi, već i veliki brodovi se tako okreću pomoću vrlo malih kormila, koja savršeno odgovaraju kormilarskom aparatu. Ali jezik, koji bi trebao biti podložan vodstvu Novog stvorenja i njegov najkorisniji sluga, je, naprotiv, izopačen, nekontroliran. Jezik je, dakle, jedan od naših najmanjih udova, jedan od najvažnijih među njima. Može postići velike stvari, bilo za dobro ili za zlo, baš kao što se vatra šibice može iskoristiti da zapali šumu.

„JEZIK JE VATRA,

Svijet bezakonja među našim udovima. On onečišćuje cijelo tijelo i pali tijek (kotač) prirode; i zapaljen je u geheni.” (Jak. 3:6.) Ovdje imamo niz slikovitih riječi. Jezik je svijet bezakonja u smislu da se svaka nepravda u svijetu može opisati jezikom. Naravno, nikada se ne misli na sam organ, već na govor, koji jezik predstavlja. Jezikom, našim govorom, usmenim ili pismenim, svaki oblik zla može pronaći svoju najveću snagu. Jezik može slikati brže i više zornije od bilo kojeg slikarevog kista. Budući da je svijet oko nas pun nepravde izražene u tisuću oblika, u dometu je moći jezika da ih oslika i, pomoću tiskarskog stroja, distribuiraju tisućama milijuna. On je doista cijeli svijet bezakonja, ako se neprikladno koristi. Jao! čak i među kršćanima to je čest slučaj. Neoprezne riječi, insinacije, nagovještaji padaju u umove bližnjih ili prijatelja i, budući da su oni već predisponirani za zlo-razmišljanje, zle pretpostavke itd., ove riječi su poput upaljenih šibica bačenih u sjenik – pogodni za pokretanje požara koji može nanijeti nesagledivu štetu bližnjemu, a od njega iskre mogu letjeti daleko i blizu, stvarajući moralnu i duhovnu pustoš.

Tijek prirode, točnije kotač života, ili ljudski put od kolijevke do groba, lako se može zapaliti u bilo kojem trenutku. Postoje tisuće prilika. Jezik je šibica. Vjerojatno je sveti Jakov posebno mislio na tijek novoga stvorenja i njegove opasnosti. Što ako se zapali i cijela duhovna perspektiva pokvari, uništi! Čini se da je ovo njegova misao implicirano riječima: „I zapaljeno je u geheni.” Svijet općenito ima zle jezike, pokvarene umove; ali budući da su neobnovljena, svjetska djeca nisu u opasnosti od gehene, druge smrti. Ali Crkva, primivši Božju milost u Kristu, kao „nanovo začeta,” stavila je sve na kocku za postizanje duhovnog blagoslova koji je Gospodin obećao vjernima. U Crkvi je, dakle, moć jezika mnogo snažnija nego drugdje. Može zapaliti tijek Nove prirode za neke – vatru koja može izgorjeti u Drugu smrt, i vatru koja možda neće biti ograničena na onoga u čijem srcu je zapaljena, ali koja se može proširiti na druge sa sličnim učinkom, uništavajući slatkoću, sreću, sličnost Kristu u sadašnjem životu i uništavajući sve

buduće izgled. Nije ni čudo što nas je naš dragi Otkupitelj opomenuo da

„PAZITE ŠTO ČUJETE!”

Dok bi svaki trebao biti na oprezu od komunikacije i iskri koje bi bile štetne, svatko bi također trebao biti na oprezu da ne dopusti iskrama da padnu na njega i da se zapale u njegovom srcu. Aparat za gašenje vatre, voda Istine, također treba stalno biti pri ruci, tako da svaka iskra koja pali, njen pogubni utjecaj može biti ugašen prije nego što se nanese nepopravljiva ozljeda. „Čuvaj svoje srce,” dakle, čini se da implicira misao da ne samo da ne smijemo odavati zlo kao štetne iskre drugima, nego da trebamo paziti, čuvati svoja srca, da nikakvo zlo ne potječe odatle niti bude primljeno u njih. Sjetimo se poslovice da vrane ne mogu spriječiti da nam lete iznad glave, ali ih možemo spriječiti da se ugnijezde u našoj kosi. Ne možemo osloboditi svijet, pa čak ni Crkvu, od zlih ljudi, ali možemo izbjeći njihovo zajedništvo, kao što je apostol uputio, govoreći: „Označite one koji među vama izazivaju razdore i klonite ih se” (Rimljanima 16:17) – kao što biste izbjegli pošast ili gadan miris ili iskre iz susjedove zapaljene staje.

DIVLJE ZVIJERI I PTICE I ZMIJE

Sveti Jakov je očito dobro i duboko naučio svoju lekciju glede žestine ljudskog jezika. Uspoređuje ga, grubo rečeno, sa zvijerima, gmazovima, ribama i pticama. On izjavljuje da se bilo što od toga može smatrati ukrotivim. Pokazana je čovjekova superiornost i moć da ih osvoji. Ali moć da se osvoji jezik i učini ga pitomim, poslušnim i posve pouzdanim još nikada nije dokazana. „Jezik nitko ne može ukrotiti.” To je neposlušno (nemirno, neprekidno) zlo. I nijedan ugriz zmije ne sadrži tako opasan, tako silovit otrov. Zmijin ugriz može uzrokovati bol i fizičku smrt, ali jezik može učiniti više, utoliko što može proizvesti moralnu pustoš, koja će ugristi, proždirati i izazvati ludilo kod drugih, a njegov se utjecaj proteže do vječne smrti.

Kad bismo samo mogli steći ispravnu predodžbu o moćnim mogućnostima jezika, gotovo bismo se bojali progovoriti ijednu riječ, da ne bismo rekli loše. Takav bi nam strah bio od velike pomoći, jer bi postupno, zatim, želja da se govore riječi pravde, ljubavi i razbora, dobra vijest, trebala raskinuti sputanost i pronaći izgovor, dok bi strah od zla i dalje čuvao svaki izraz. Rezultat bi bila veća sličnost Bogu.

JEZIK KOJI HVALI BOGA, PROKLINJE LJUDE

Ovdje ponovno vidimo da sveti Jakov ne govori o jeziku sa svjetovnog stajališta, nego kao član Crkve Kristove svojim sučlanovima. Svi mi koristimo svoje jezike u slavljenju Boga, u ispovijedanju njegove milosti, milosrđa i ljubavi, i u izricanju njegovih hvalospjeva. Ovo je ispravno. Kako možemo

drugačije? Ali, nažalost, istina je da isti jezik koji tako hvali Stvoritelja tako često dokazuje prokletstvo, povredu, svijet nepravde za bližnjega! A posebno subraći iz „domaćinstva vjere!” – zapaljivanjem toka prirode klevetama, zlobnim govorom i zlobnim nagađanjima, nagovještajima, insinucijama itd. O, Gospodine, tko je sposoban za te stvari ! Uistinu, kao što sveti Pavao izjavljuje: „Naše su riječi ili miris života životu ili smrti smrti.”

„SLATKO I GORKO, BLAGOSLOVI I PROKLETSTVO”

„Braćo moja, ovo ne bi trebalo biti tako.” Moramo se pobrinuti da naučimo ovu veliku lekciju u Kristovoj školi, da iz usta koja hvale Boga ne izlazi ono što bi

štetilo braći – ili bilo kome. Pogledajte prirodu! Je li itko ikada znao za fontanu koja ispušta slatku i gorku vodu na isti otvor? Ne! Kao što isti izvor ne može davati slanu i slatku vodu, tako ni mi ne možemo biti kopije dragog Božjeg Sina, niti sposobni za Kraljevstvo, sve dok imamo takav stav. Moramo biti osvajači. Moramo biti pobjednici. A bitka svakog od nas je u njemu samom. Mi doista možemo učiniti sve što je u našoj moći za druge i za opću stvar, ali naša pobjeda i naše pravo na Gospodinove riječi, „Dobri i vjerni sluga”, „Više od pobjednika,” neće biti za nas osim ako našim srcima nije dopušteno da dominiraju našim jezicima i postignu takvu pobjedu nad nečistoćom i bezljubaznošću koja ih neće tolerirati ni u kojem smislu ili stupnju.

MOJ SVEČANI ZAVJET BOGU

Oče NAŠ koji jesi na nebesima, sveti se ime tvoje. Neka tvoja vladavina sve više ulazi u moje srce i budi volja tvoja u mom smrtnom tijelu. Oslanjajući se na pomoć tvoje obećane milosti za pomoć u svakom trenutku potrebe, po Isusu Kristu našem Gospodinu, upisujem ovaj zavjet.

Svakodnevno ću se pred prijestoljem nebeske milosti sjećati općih interesa djela žetve, a posebno udjela koji ja osobno imam privilegiju uživati u tom djelu, i dragih suradnika u Brooklynskom Betelu i posvuda.

Zavjetujem se da ću još pažljivije, ako je moguće, proučiti svoje misli, riječi i djela, u namjeri da budem bolje osposobljen služiti tebi i tvom dragom stadu.

Zavjetujem ti se da ću biti spreman oduprijeti se svemu što je slično spiritizmu i okultizmu, i da ću se, sjećajući se da postoje samo dva gospodara, oduprijeti tim zamkama na sve razumne načine, budući su od Neprijatelja.

Nadalje se zavjetujem da ću se, uz dolje navedene iznimke, u svakom trenutku i na svakom mjestu ponašati nasamo prema osobama suprotnog spola točno onako kako bih to činio s njima u javnosti – u prisutnosti zajednice Gospodinovog naroda, i koliko god je to razumno moguće, izbjegavat ću da budem sam u istoj sobi s bilo kim suprotnog spola, osim ako su vrata sobe širom otvorena: – U slučaju brata – osim žene, djece, majke i sestara. U slučaju sestre – osim muža, djece, oca i braće.

